

INGEZONDEN.

IMMUNISATIE TEGEN ROODVONK.

In dit *Tijdschrift* bldz. 1311 gaf ik een kort overzicht over immunisatie door middel van „diro”, toegepast in verschillende gemeenten door verschillende geneesheeren. De verkregen resultaten leken mij bevredigend. VELDHUIJZEN bldz. 1943 kan zich met deze uitspraak niet vereenigen, omdat door mij wel is opgegeven het aantal immunisaties en het aantal roodvonkgevallen, dat zich gedurende dien zelfden tijd bijv. in de gemeente den Haag heeft voorgedaan, doch niet werd vermeld de leeftijdsgroepen, zoowel van de geïmmuniseerden als van de roodvonk-kinderen. Ook wenscht hij opgave van het aantal kinderen van die leeftijdsgroepen in de betreffende gemeente.

Ik ben het met VELDHUIJZEN volkomen eens, dat de door mij verstrekte gegevens lang niet voldoende zijn tot het maken van vaststaande gevolgtrekkingen, vandaar de door mij gebezigde vage uitdrukking „bevredigend”. Niet ben ik het met VELDHUIJZEN eens, dat, wanneer de door hem gevraagde gegevens verstrekt werden, een juiste waardeering zou kunnen plaats hebben. Daarvoor zijn nog veel meer gegevens noodig o.a. het aantal gevaccineerde kinderen, dat vóór de behandeling voor roodvonk gevoelig waren en het aantal, dat nog gevoelig bleef daarna. Verder moet men niet vragen naar het aantal kinderen in de gemeente van dezelfde leeftijdsgroepen, zooals VELDHUIJZEN wil, doch men moet gelijktijd opgeven, hoeveel hiervan voor roodvonk gevoelig zijn. Ook hoe de besmettingsvoorwaarden van de groepen der kinderen zijn.

Ik neem aan, dat VELDHUIJZEN het met mij eens is, dat al deze gegevens slechts goed verkregen kunnen worden in inrichtingen als weeshuizen, enz., waar men de kinderen allen behoorlijk observeeren kan. In de groote practijk is dit evenwel niet mogelijk.

Dat ik toch de uitkomsten der „diro” immunisatie mededeelde, vindt zijn oorzaak daarin, dat wanneer op tal van plaatsen op gelijke wijze gewerkt wordt, de groote massa van verkregen gegevens waarde voor ons zullen krijgen. Ik hoop dan ook, dat anderen ons voorbeeld zullen volgen en hun resultaten zullen publiceerden.

Den Haag.

D. J. HULSHOFF POL.

DE WAARDE DER BLOEDGROEPEN.

Ook na de laatste opmerkingen van collega VRISENDORP ter zake van het bovengenoemde vraagstuk, blijft het voor mij hoogst twijfelachtig, of iemand, behalve hijzelf, de gelijkwaardigheid zal erkennen in een vergelijking van het stelsel serumchromocyten eenerzijds en jodium-sublimaat anderzijds. Wordt deze vergelijikbaarheid met een zekere elegance door hem aangenomen, aan den anderen kant stelt hij voor het werken met begrip van serologische specificiteit zoodanig hooge eischen aan de exacte kennis omtrent de grondslagen daarvan, dat daarmede de geheele serologie binnen het gebied van dergelijke simplistische vergelijkingen wordt getrokken. De consequenties hiervan na te gaan, laat ik gaarne aan anderen over. Ik kan echter moeilijk de vraag, die hij mij stelt om nauwkeurige inlichtingen over het wezen der iso-haemagglutinatie, als serieus beschouwen. Hij zoekte een overzicht van de pogingen, die in het werk gesteld zijn om hierin licht te brengen, bijv. in het nieuwe boek van HIRSZFELD.

Over de noodzakelijkheid van een zorgvuldige techniek bij de bloedgroepenbepaling en voorzichtige oordeelvelling op grond van de verkregen resultaten was ik in mijn vorig stuk voldoende duidelijk. Andere moeilijkheden bij de classificatie, dan die, welke veroorzaakt worden door technische fouten, komen niet voor. (Ik zonder hier de zeer zeldzame autoagglutinatie uit). Het „ontbreken van